

Sándor Iván

A Vanderbilt-yacht hajóorvosa

Kezdem utálni a szárazföldet, mondta egyik este Cornelius Vanderbilt, ha nem kellene kézben tartanom az ügymenetet, partra se lépnék. Képzelve, Doktor, a New York-i tőzsde minden átmenet nélkül megveszett, zuhannak a részvények. A New York Central három nap alatt tizenkilencről tizennégyre esett. A kormány magához akarja vonni a százmillión felüli vagyonok egy részét. Igaz ez vagy nem, majd a jövő dönti el. Az Elnök szerint egyetlen út az államosítás, a vasúttal kezdődne és a cipópucolóknál végződne. Tizenötmillió munkanélkülink van.

Szívta a szivarját.

Kellermann Feri hallgatott.

Hozták az italokat. Koccintottak.

A hajó bárban Jack rumbát játszott.

A Madame táncolni hívta a Kapitányt.

Mister Haig ügyelt rá, hogy tánc közben távol tartsa magát a Madame kebleitől. Amikor Jack befejezte a számot, visszakísérte a Madame-ot az asztalához. A Madame csókot nyomott Cornelius Vanderbilt homlokára és kiröppent a bárból. Kellermann Feri rajtafelejtette tekintetét a fenekén feszülő meggypiros selyemnadrágon.

Éjfél után az ügyeletes tiszt Cornelius Vanderbilt fülébe súgta, hogy egy férfiú várakozik, újságíró, engedélyt kér, hogy beléphessen.

Fehér ingbe bújtatott sötétkék, piros pöttyös selyemsál, brillantinozott haj, arany karkötő, vastag láncon függő medál. Kellermann Ferihez lépett. Újságíró. Interjút kér a havannai lap számára.

Nem értem, uram. Itt a hajón vannak többen, akiktől interjút kérhet.

Igen, igen, de ő egy európaival akar, ráadásul magyar látogatóval, mert a lapjában Magyarországról még sohasem írtak.

Mit mondhatnék én, ami a havannaiakat érdekli?

Erre ne legyen gondja, már megírtam az interjút.

Négyrét hajtott ívet vett elő, felolvasta angolul a spanyol mondatokat, magyar vendége van a városnak, Francis Kellermann, akit kiváló szakértelme alapján a dollármilliárdos Cornelius Vanderbilt hajóorvosnak szerződtetett az Alva nevű

luxuszjachtjára. Mister Kellermann rendkívüli érdeklődést mutat városunk iránt, belekóstolt Havanna éjszakai életébe. Munkatársunk társaságában végigsétált a Moncadán, találkozott vidám fiatalokkal, meglátogatta luxusszállodánkat. Irigylő a kubaiak örökös jókedvét, el van ragadtatva a nők szépségétől, úgy nyilatkozott, hogy erről mindenkinek beszámol, bárhová is veti világhírhírű útján a szerencséje.

És most jöjjön, Mister Kellermann, tartson velem!

Miközben Jack az *As Time Goes By* játszott, magához ragadta, karonfogva a partra vezette.

Minden úgy történt, ahogy már előre leírta.

Kellermann Feri a bárokban elfogyasztott italok közepette hallgatta a szórádatot.

A Hotel Nationalban az itallapon százféle koktél. Az étlapon százféle friss hal. Daiquirit ittak. A szerkesztő elmondta, hogy Havanna háromszázezer lakosára hétezer bár jut. Az utcán is árulnak szivarokat. Mangót, banánt, grapefruitot a fákról akárki szedhet. A Capitolium szakraális épület, márvány, üveg, bronz felhasználásával építették, középen negyvenkét karátos briliáns, ezüsfoglatban, bíborpárnán.

Helló, lépett hozzájuk egy hölgy. Nem lehetett több húszévesnél. Feszülő, napsárga trikó, fehér selyemnadrág, vállig érő bronzszínű haj, erősen rúzsosított száj.

Jó estét, Doktor! Remélem, megismer.

A Madame társalkodónőjének a hűgát látta néhányszor, amint újságokból, könyvekből felolvasott a Madame-nak. A nyári egyetemi szünet idejére alkalmazták az Alván.

Kiruccantam, Doktor! Ugye, remek a hangulat. Van kedve velem tölteni az időt? Nem szeretnék egyedül kószálni az utcán.

Ahhoz túl csinos, hogy egyedül kószáljon. Hogy szólíthatom?

Oh, csak Marynek.

A szerkesztő újabb daiquiriket rendelt.

A zene elhallgatott.

Recsegő mikrofonhangot közvetítettek a rádióból.

Fordítaná a németet, Mister Kellermann? kérte a szerkesztő.

Nagyon recseg, nagyon távoli.

Mary az asztalon dobolt az ujjáival, micsoda hangulat, suttogetta.

Szónoklat, mondta Kellermann Feri, az erőről, az összetartozásról.

Nem ismeri fel a hangot? kérdezte a szerkesztő.

Nem...

Mary feszülő trikóját figyelte.

Hol él maga, Mister? Nekem, havannainak kell felismerni Adolf Hitler hangját?

Nem hallottam még szónokolni, mondta Kellermann Feri. Arról beszél, hogy Németország kiterjeszti a hatalmát Európára, és évszázadokra fog berendezkedni.

Tréfás fickó lehet, nevetett Mary. Kérhetek egy Benedictint is?

A szerkesztő rendelt, feljegyzett valamit. Még beírom a cikkbe, hogy együtt hallgattuk Adolf Hitler beszédét. Hozzáfűzném a véleményemet. De mi az ön véleménye, Mister Kellermann?

Nehezen voltak hallhatók a szavai...

A szerkesztő tekintete megváltozott.

Csak annyit tudok a magyarokról, hogy ott élnek ennek a hangnak a közelében, és talán semmit sem értenek belőle, mint ön. Az én őseim átérték, hogy akarták a spanyolok, a franciák, az angolok, most az amerikaiak birtokba venni azt, ami a miénk, hogy akarták belénk ültetni a gyanútlanyságot... menjünk. Köszönöm.

Fizetett. Elsietett.

Mary ujjai játszottak Kellermann Feri kezén.

Maga az egyetlen az Alván, akivel szívesen átmulatom az éjszakát.

A rakparton, a táncolók között nehéz volt előrejutni.

Minden este így megy, mondta Mary.

Honnan tudja?

Lehetett erről olvasni. Vannak az egyetemen kubai diákok. Jöjjön, álljunk be...

Először egyedül táncolt. Forgott, hajlongott, dobbantott.

Kellermann Feri nem volt rossz táncos. A medikusbálokon, a Hotel Bristolban a lányok kitüntették a figyelmükkel. A kikötőben horgonyzó jachtokon is szólt a zene. Mary szájon csókolta. Ez most mit jelent? kérdezte Kellermann Feri. Egy finom csókot, nevetett Mary, bemutatkozó csók és búcsúcsók, reggel utazom haza, lejárt a szerződésem a Madame mellett, kezdődik az új szemeszter, meg kellett ünnepelnem az éjszakát, maga a kiszemelt áldozat, doktora, maga lett volna az egyetlen, akivel az ágyban is eltöltöttem volna egy éjszakát.

Eltűnt a tömegben. Kellermann Feri intett utána. Áttört a táncolókon. A móló kanyarjában talált egy sziklakövet, leült. Csónakok siklottak el mellette. Mister, mister, hallatszott. A másik sziklakövön öregember ült.

Kockás ing, kirojtosodott nadrág, széttaposott mokaszin. A szakáll takarta a vonásait, csak a szeme fénylett. A Kellermann Feri zakója felső zsebéből kikanalító szivarra mutatott. Kivette, meggyújtotta, odaadta. Az öregember nevetett. Szívott. Parázlott a szivarvég.

Kellermann Feri sajnálta, hogy nincs nála fényképezőgép.

Reggel még vásárolok képeslapokat, gondolta. Kirakjuk majd azokat is Zsókéval a Glück-lakás nagy cseresznyefa asztalán. Megpróbálok mindent felleveníteni, majd meglátjuk, sikerül-e. Glück bácsi már nem él. Glück nénit kivitték Amszterdamba. Glück bácsi, amíg ők négyesben kártyáztak, nem jött ki a hálósobából. Egyszer aztán megjelent. Hosszúkas, fekete dobozból nagyalakú csontdominókat vett ki. Kártya után dominóztak.

Az öregember a sziklakőhöz ütögetve eloltotta a parázló szivart. Ami maradt belőle, a zsebéből előhalászott papírba csomagolta. Ha naponta ennyit szív, egy hétig megszépíttem az estéit, gondolta Kellermann Feri.

A kecskeméti nagytemplom előtt is volt egy hasonló sziklakő. Azon is volt egy rongyos ruházatú öregember. Iskolába sietve megállt. Az uzsonnára csomagolt zsíros kenyér felét mindig odaadta neki. Amikor apja, a gyógyszerész úr meglátta, rákiáltott, meg ne lássam, hogy koldusokkal barátkozol. Büszke, parancshoz szokott ember volt az apja. A nagy háborúban főhadnagyként esett el. Anyjuk néhány év múlva kötött új házasságot. Kellermann Feri a bátyjával akkor költözött Budapestre. András, az öccsük az anyjukkal maradt.

Üldögélt még a sziklakövön néhány percig. Amikor elindult, az öregember felállt. Meghajolt. Kellermann Feri nyújtotta a kezét. Az öreg kibontotta a papírba csomagolt szivarvéget, a szájába helyezte, de nem kért tüzet.

A fedélzeten árnyalakként állt a Kapitány. Mintha csak rá várt volna. Megállt mellette. A közös hallgatásban magát is árnyalaknak érezte.

Mindig látom őket táncolni, ha erre járunk, mondta a Kapitány. Békében is, háborúzás idején is. A béke, a háború hozzátartozik az életükhöz. Nem kívánnak változtatni a szokásaikon. Ezt tanulták a szüleiktől, a szüleik a maguk szüleitől. Jön az egyik diktátor, elzavarják, aki elzavarta, abból lesz az új diktátoruk, megszokták, a legjobb, ha táncolnak közben. Mister Vanderbilt kedveli magát.

Gondolja, Mister Haig?

Mi, tisztek vad hajósok vagyunk, vademberek. Maga tanult, a zenéhez is ért, bizonyára a könyvekben is járatos, jól cseveg. Úgy hallom, a Madame is szeretné, ha sokáig a hajón maradna.

És maga, Mister Haig, meddig marad?

Még két évem van a nyugdíjamig, addig szól a szerződésem.

És utána?

A Kapitány nevetett.

Kinézttem magamnak egy kis házat a Galapagos-szigeteken. Embert is alig látni ott. Halászásra alkalmas a part menti víz.

Az égre mutatott. Hullani kezdtek a csillagok. Bámulták a véget érni nem akaró csillaghullást.

A Kapitány utasította Mister Briand-t, a navigációs tisztet, hogy tájékozódjon.

A legnagyobb csillagvizsgáló intézetek közleményei szerint negyedmillió csillag hullott le egy óra alatt.

Drága Zsókám! Mintha egy történetet írnék, regényt, amelyben valakinek a történetét írom, de az a valaki én vagyok. Elképzelem, hogy miközben olvasod, arra gondolsz, hogy nem is a levelemet olvasod, hanem egy regényt.

Réggel óta újra Miami-ban vagyunk. Különböző hatóságok emberei mászkálnak a hajón. Egyelőre nem lehet partra szállni, illetve lehet, de nem Miami-ban, hanem a közelében lévő kis szigeten, Fisher Eiland a neve, akkora, mint a Margitsziget.

A hatósági emberek rengeteg ívet töltenek ki. Mindegyiken két felelős aláírásnak kell lenni. Az egyik az Alva tulajdonosáé, a másik a hajóorvosé. Háromféle esküt is le kellett tenni. Amikor magunkra maradtunk, Mister Vanderbilt meg-

kérdezte tőlem, hogy tulajdonképpen mire esküdtünk és hányszor hamisan. Ha bezárnak érte, mondta, együtt megyünk a börtönbe.

A sziget teljes egészében az ő tulajdona. A cselédség létszáma száznegyven fő. Kertészek, inasok, szakácsok, hordárok, takarítók, sofőrök. Minden hónapban megkapják a fizetésüket, bár az sosem fordult még elő, hogy a Mister egy évben három-négy hétnél többet töltött itt.

Teniszpályák, fürdőmedencék, istállók, arab telivér lovakkal. Négy motorcsónak. Nehéz leírni. Próbálok majd fotókat készíteni. Miami-val gőzkompi köti össze a szigetet, ez is a Mister tulajdona.

Az egyik sofőrrel egész jól elbeszélgettem. Tizennégy autót. Ebben nincsenek benne a felesége és a gyerekek kocsijai. New Yorkban van még három Rolls-Royce, két Hispano Suiza. Tizenkét fix fizetéses sofőr.

Van titkári hivatal is, egy csomó emberrel. A fő munkájuk az, hogy fizetik az alkalmazottakat és kezelik a postát.

Minden banki ügyet, üzleti tranzakciót a fejében tart. Mondják róla, hogy amikor az év végi elszámolásokat átnézte, azt mondta, minden rendben van, de hét és fél tonna szén hiányzik a leltárból. Hetekig keresték, amíg kiderítették, hogy a szenet az egyik javítóműhelybe szállították, és elfelejtették leltárba venni.

Egy órával azután, hogy partra léptünk, fürdőruhában jelent meg. A legénység, a bevándorlási hivatal emberei, a vámosok szeme láttára felmászott a legelső pálmafára, kókuszdiót dobált a feleségére, de úgy, hogy ne találja el, hanem mellé esve ráfröccsenjen a tej. A hivatalnokok felkiabáltak, hogy az egyik ívet még nem írta alá. Visszakiabált, hogy ha valamit óhajtának tőle, másszanak utána a fára. Hát ebben a történetben vagyok szereplő, csókol, Ferid.

Zsókanak a Rákóczi út és a Körút sarki Bárdi illatszerüzletben vásárolta a kölnit. Bárdi Pubi, a tulajdonos fia Évike első udvarlója volt. Glück bácsi és Bárdi úr kártyapartnerek voltak. Évike inkább Kellermann Lacit választotta. Ebben szerepe volt Zsókanak is. Pubi kedves fiú, de léha és csapodár, mondta Zsóka Glück bácsinak, Laci szorgalmas, figyelmes, biztos egzisztencia. Amikor Kellermann Feri kölnit vásárolt, csak annyit mondott Bárdi úrnak, hogy fiatal hölgynek, Bárdi úr virágillatot ajánlott, rózsát vagy ibolyát, kérdezte, Kellermann Feri erre gondolt, miközben uniformisában közeledett a kavicsos úton a főépülethez.

A tisztikar felsorakozott a bejáratnál.

Az élen Cornelius Vanderbilt admirálisi váll-lapokkal.

Két színes bőrru szolga nyugtalan vadászebeket tartott rövid pórázon.

Mint egy előadás színpada az Operett Színházban, gondolta Kellerman Feri, miközben belépett a jelenetbe.

Cornelius Vanderbilt beszédbe kezdett.

Az amerikai hadi- és kereskedelmi tengerészet szabályzatával élve, mint az Alva legfőbb parancsnoka, örömmel és büszkeséggel, a minden szem-

pontból folt nélküli szolgálataért, a közbeeső fokozatokat kihagyva, ezennel kinevezem Francis Kellermannnt az amerikai hadi- és kereskedelmi tengerészet orvosi karának első, legmagasabb osztályába.

Előrelépett.

Feltűzte Kellermann Feri egyenruhájára a fekete váll-lapokat. Piros bársony-mezőn két széles aranycsík, arany Aesculap jelvény, piros szemű kígyófejekkel.

Tisztelgés. Kézszorítás.

Visszamentek a hajóra.

Állt szobájában a tükör előtt.

Visszaemlékezett rá, hogy valamelyik Huszka-operettben látott hasonló ceremóniát. Lacinak megírom, gondolta, hogy a Medical Chief Commander a Főtörzsorvosnak felel meg, ha nem így szólít meg, viselnie kell a következményeket.

Az asztalon már ott volt az előző napi újság.

A külföldi hírek között, a negyedik oldalon: Kiel neves orvosa, Doktor Gerson gyilkosság áldozata lett. A hatóságok nem indítottak nyomozást. A merényletnek a hírek szerint politikai okai voltak.

A Madame a kinevezése alkalmából délután öt órára teára hívta. A négy terasz egyikén terítettek. A Madame, Cornelius Vanderbilt és a Madame első házasságából való, tizenöt éves lánya, Rosie várta.

Az ifjú hölgy minden bevezetés nélkül Cornelius Vanderbilthez fordult.

Daddy, te láttad valaha ennek a Doktornak a diplomáját?

Hogy beszélsz, micsoda hang ez, hogy *ennek* a Doktornak, kiáltotta a Madame.

Nekem ez a Doktor túl fiatal és túl csinos ahhoz, hogy valóban már Doktor legyen.

Cornelius Vanderbilt félrenyelt, köhécselt.

Rosie felugrott, elviharzott.

Ezerszer megbántam már, hogy Párizsban neveltetem, mondta a Madame, hallatlan, miket produkál.

Rosie néhány perc múlva visszajött. Másnap reggelre teniszezni hívta Kellermann Ferit.

Eljött a séta ideje, állt fel Cornelius Vanderbilt.

Ketten a kastély mögötti útra tértek.

Harminc éve sincs, hogy feltöltötték a szigetet, mondta Cornelius Vanderbilt. Milliárdokat fektettek a munkálatokba. Apám megirigyelte. Nem tudta elviselni, hogy bárki nagyobb tranzakciókat bonyolítson le, mint ő. A végrendeletében előírta, hogy vásároljam meg. Kemény fickó volt. Nem láttam mosolyogni. Az én lázadásom egyik jele az volt, hogy megtanultam mosolyogni. A maga apja is szigorú ember volt?

Valóban, mondta Kellermann Feri. Részt vett a háborúban. Amikor hazajött szabadságra, azt mondta, tanuljátok meg, nincs más törvény, vagy te ölsz, vagy téged ölnek meg. Ott pusztult a harctéren.

Cornelius Vanderbilt bólogatott.

Jütlandnál is így volt. Vagy te fulladsz a tengerbe, vagy ő. Ott dőlt el a tengeri csata. Senki nem győzött, de a mieink is, a németek is maguknak könnyvelték el a diadalt. Maguk a németek szövetségesei voltak. Sosem értettem meg, hogy ott, Európa szélén, mi miért történik. Párizst értettem, Berlint megértettem, még Szentpétervárt is, de hogy maguknál, Bukarestben..., Budapesten, javította ki Kellermann Feri.

A golfpálya mellett sétáltak. Vanderbilt feliratú pólóban fiú közeledett golfütőkkel.

Csak sétálunk, nem játszunk.

Igenis, mister!

Kellermann Ferinél volt fényképezőgép. Megkérte a fiút, hogy készítsen két-tőjükről fotót.

Mindenki azt hiszi, hogy kéjutazásokat teszek az Alván, folytatta Cornelius Vanderbilt. A jachtélet a legkevésbé költséges. Ha nem úszunk ki a válságból, nem tudom, meddig tudom fenntartani a New York-i házamat. Több mint huszonhét szoba. Egyelőre bezárattam, csak három órát hagytam hátra. A kaliforniai házhoz elég egy ór, az irodát fenn kell tartanom. A házakban egyetlen estély annyiba kerül, mint amennyiért egy hónapig hajózik. Mit gondol, meddig fog tartani a krízis? Kellermann Feri azt mondta, hogy nem ért hozzá, fogalma sincs. Szerintem a következő háborúig, mondta Cornelius Vanderbilt. Csak az a kérdés, hogy a szovjet robbantja-e ki vagy Hitler. Rooseveltt akkor járna el okosan, ha hagyná Európát a maga levében megfőni. Hitler jobban felkészült. A szovjet még gyenge hadászatiilag. Sztálinnak ki kell irtani az ellenfeleit, hogy stabil legyen. Hitlert az egész német nép lelkesen támogatja.

Valóban háborút akar, biztos ebben, Mister Vanderbilt?

A diktátor mindig évtizedekre, néha évszázadokra akar berendezkedni. Egyelőre csak a zsidókat akarja kiirtani, aztán jönnek a szlávok. Szerintem maguk is sorra kerülnek. Hallgassa meg Hitler beszédeit... Maguknál most király van vagy elnök?

Kormányzó, az utolsó király már több mint tíz éve meghalt. Úgy tudom, Madeira szigetén van a sírboltja.

Ez az! Madeira! A feleségem már jó ideje látni akarja Madeirát. Miért ne hajóznánk oda? Megnézzük a királyuk sírját. Reggel van egy teniszpartija Rosie-val. Ügyeljen rá, hogy ő nyerjen. Nem viseli el a vereséget.

Kellermann Feri nem tudott elaludni. Táncoztak az emlékei. Glück bácsi dominói. A lakásukkal szomszédos Debreceni söröző. Néhányszor Lacival őt is meghívta egy korsó sörre Glück bácsi. A barátai között volt egy magas, kopaszodó férfi. Spíra úr, a nyakkendő. A Kossuth Lajos utcában volt az üzlete. Az asztaltársaság minden tagjának Spíra selyem nyakkendője volt. A pincér rendelés nélkül hozta a korsó söröket. Glück bácsi egy alkalommal összeveszett Spíra úrral. Meg vagy te örülve, hogy antiszemita lapokat olvasol, és nem az Esti Kurírt! Nézzed, mondta Spíra úr, az Esti Kurírban csak arról olvashatok, hogy erősödik az antiszemitizmus és újabb

rendeletek készülnek a zsidók ellen. Ezekben a lapokban meg arról, hogy a zsidók egyre jobban gazdagodnak, övük a világ. Hát nem inkább erről érdemes olvasni?

Viccnek szánta, de nem nevetett senki.

Végre elaludt.

Újabb álmában bonviván volt egy operettben, Cornelius Vanderbilt volt a nagyherceg, Rosie a balettkar primabalerinája, Zsóka a Glück-ebédlő nagyszatalán kirakta a képeslapokat, amiket kapott tőle, középen az Alva fotója volt, körülötte afrikai, amerikai, kubai fotói.

Madeira kikötőjében már várakozott két Cadillac.

Az elsőben Cornelius Vanderbilt, a Madame és Rosie foglalt helyet, a másodikban Kellermann Feri és Haig kapitány.

Olyan azúrkék, sima tengert, ami a szigetet körülvette, még nem látott. Borostyánerdőket sem, amelyek a dombok között kanyargó utat kísérték. A hegyoldalon piros és kék tetejű házak.

A kocsik a templomnál álltak meg. A sofőrök nyitották a csomagtartókat. Hatalmas fehérrozsa-koszorút emeltek ki. A másikat, az örökzöldet Kellermann Feri kezébe nyomták.

A templom két oldalán tornyok. Középen kupola. Hat lépcső vezetett a bejáráshoz. Nyílt a hatalmas kapu. Bent tizenkét karú üvegcsillár szórt a fényt. Faburkolatú főoltár. Dúsan faragott mellékoltárok, aranyfüsttel borítva.

Nyílt hátul egy kisajtó.

Magas férfi érkezett.

A sekrestyés megállt Cornelius Vanderbilt előtt.

Bemutatkozott.

Örömmel tölti el, hogy fogadhatja a híres látogatót és kíséretét.

Az egyik mellékoltárhoz vezette Cornelius Vanderbiltet.

Érces bariton. Ének.

Intett, hogy Cornelius Vanderbilt, kezében a hatalmas fehérrozsa-koszorúval lépjen elő.

Meghatottan állok a nagy király síremléke előtt. Sorsát tanulmányozva tudom, hogy akkor lépett a trónra, amikor azt a rombolót, amelyiken szolgálót teljesítettem, tűz alá vették a német hajók, akikkel a nagy király is szövetségben volt.

Kellermann Feri előtt megjelent Doktor Schütz, amint kimerülten megérkezik a jütlandi ütközet emlékére rendezett ceremóniáról.

A király, akinek síremléke előtt állok, az ellenségeim szövetségeseiként a trónon, én a süllyedő hajón, folytatta Cornelius Vanderbilt. Kellermann Feri látta, hogy Rosie próbálja elfojtani a nevetést, a Madame zsebkendővel törölgeti a szemét, Mister Haig karjába hanyatlik, de az egykori ellenfelek megbékélnek az áhítat perceiben. Kellermann Ferihez fordult. Ön olyan odaadással szolgálta a számára idegen hazámat, hogy viszonzásul elhelyezem koszorúmat a királya

kriptájánál, helyezze el ön is néhány szóval a koszorúját. Rosie is elővette a zsebkezdőjét, hogy abba fojtsa a nevetést. Kellermann Feri nem tudta kitalálni, hogy mit mondjon. Szerencséjére a sekrestyés előrelépett. Köszörműt a torkát, emlékezzünk a múltra. Mintha a fekete köpenyéből áradtak volna a hangok. A német csatahajók itt süllyesztettek el, a sziget közelében, három francia naszádot, harmincöt francia és hat portugál tengerész halt hősi halált. Sírjuk megtekinthető a templomkertben. Egy hazádfia, Kellermann Feri csak annyit tudott mondani. Elhelyezte a koszorúját. Az arcokon elégedettség. Drágám, mondta a Madame, Cornelius Vanderbiltbe karolva, megint csodálatos volt a beszéded. A magáé, Doktor, olyan férfiasan szűkszavú.

A sekrestyés vendégkönyvet hozott. Mindannyian írtak.

Ezernyolcszáz méter magasságban van a templom. A helybeliek szokásos közlekedési eszköze a szánkó, számolt be a sekrestyés, mint egy idegenvezető, egy szánkót két ökör húz, itt egy ökör akkora, mint egy farkaskutya.

A két Cadillac óvatosan haladt a lejtőn.

A hotel előtt elegáns férfi várakozott. Átadta a szobakulcsokat, megmutatta a vacsoraasztalt, fekete kardhalat ajánlott filézve, banánnal.

Cornelius Vanderbilt vezető bankára azért érkezett Madeirára, hogy tájékoztatást adjon a tőzsdék helyzetéről, a változó árfolyamokról, a részvénypiacról. Beszámolt róla, hogy a tőzsdék megbolondultak, az árfolyamok továbbra is ingadoznak, hasznos volna mielőbb tárgyalásokat folytatni Párizsban, a berlini utat már nem ajánlja.

Hitler?...

Igen... Szíves jóváhagyásával mindent átirányítottam Svájcba.

Cornelius Vanderbilt kérte Kellermann Ferit.

Bőrfotelek a szivarszalomban.

Mindent elkövetek a Bevándorlási Hivatalban, hogy engedélyezzék a New York-i tartózkodását. Az lesz a feladata, hogy amíg a Madame-mal távol vagyunk, felügyeljen a gyerekekre. Tudja, a feleségem első házasságából valók. Az apjukkal nem tartanak kapcsolatot. Rosie nem könnyű partner, a kisfiú szelídebb. A honoráriumát természetesen emeljük.

Libasorban érkeznek a hajóra a legnagyobb New York-i kikötőben, a fedélzeten párba állnak, nyolcan egyforma világos vászonöltönyben, egyforma szalmakalap, egyforma szigorú tekintet, egyforma aktatászkák.

Két matróz asztalt, székeket hozott.

A Bevándorlási Hivatal tisztviselői kirakták az íveket, tollakat, pecsénymókat.

A hajón tartózkodó összes nem amerikaiak eléjük kellett járulni. Átvizsgálták az irataikat. Felszólították őket, hogy huszonnégy órán belül hagyják el a hajót.

Cornelius Vanderbilt tárgyalta. Huszonötezer dollár kauciót ajánlott fel, hogy Kellermann Feri a hajón maradhasson. Nem járultak hozzá.

Vanderbilt ordította, ez mindenkit meglepett.

Ha nem engedik meg, hogy egyetlen külföldinek kenyeret adjak, csinálók maguknak húsz amerikai munkanélkülit.

Kijelentette, írta Kellermann Feri Lászlónak, hogy mindenáron szerez számomra egy ideiglenes tartózkodási engedélyt, megvannak a kapcsolatai hozzá. Másnapra meg is volt az engedély. Mindent el tud intézni. Ami a figyelmeztetése-det illeti, igazad van, ideje a diploma megszerzésével foglalkoznom. Budapestről nincsenek híreim. Zsóka csak a Papírművek Rt.-ről, a mozielőadásokról és arról ír, hogy nagyon vár. Abban is igazad van, hogy valamelyik angol egyetemen próbálják diplomát szerezni. Egyelőre fél évig tartózkodhatom itt az ideiglenes engedéllyel. Kérlek, írd te is Zsókának, hogy ez a fél év még nagyon kifizetődő, rád mindig hallgatott.

Folytatódik, gondolta, miközben megpillantotta a kastélybejárat lépcsőin eléje siető inast. Mintha a múlt ismétlődne, s nem a jelenben lépkedne, nem változik semmi, a Doktor érkezik, fogadják, a megbeszélte időpontban nyílnak a hatalmas tölgyfa ajtók, már évek óta olyan emberekkel van kapcsolatban, akik valaha a képzeletében sem jelentek meg, az idő múlása tetten érhetetlen, ennek az inasnak a tekintete sem különbözik a több tucat inasétól, miközben átveszi a bőröndjét, a Cadillac sem különbözött a korábbi Cadillacektól, hányadik éve már, közeledik az ideiglenes tartózkodási engedély lejárta, ketten lépkedünk az inas után, én meg én, gondolja, Kellermann meg a Doktor, hiába azonosak egymással, nem ugyanazok, három termen haladnak át, folyosóra érnek, boltívek, márványpadló, kandeláberek, belép a negyedik terembe, az inas világítást kapcsol, körülmutat, kihátrál, az is ismétlődik, hogy Zsókának leírja az új és még újabb otthonait, részletesen sorol mindent, ilyen magas még sehhol sem volt a mennyezet, mint ebben a hálóteremben, a csillárok a kupola alól szórják a fényt a színes üvegablakokra, a Dohány utcai zsinagógában voltak ilyen magasan a színes ablakok, egyszer Lacival és Zsókával elkísérték Glück bácsit és Évikét, ima alatt Glück bácsi beszélgetett a lányával, régi történetet mesélt, kislányként az apja mellett ugyanott ült, ahol most, az ima zsongása mintha abba a múltba kúszott volna, amiről Glück bácsi mesélt, megszűntette az időmúlást, az érkezése utáni reggelen megtudta, hogy huszonhét szoba van a házban, hat éjjeliór, hat nappali ór, ketten fegyverekkel, őrzőben, az épület sarkainál fényoszlopok.

A szobája tizenhat lépés széltében, huszonkettő hosszában. Faragott, hatalmas baldachinos ágy. Réztáblára vésett felirata szerint Richelieu bíboros ágya.

Richelieu bíboros ágyában alszom, írta Zsókának. Ebben halt meg La Rochelleben. Richelieu könyvszekrénye áll a falnál, a saját könyveivel. Negyvennyolc kötetet számoltam meg. Az angolra fordított emlékiratai szerint neki köszönhető a Központi Hatalom megerősítése. Minden az egyeduralkodó kezében. Támogatja, írta Richelieu, írta Kellermann Feri, a művészeteket, a színházat, az irodalmat. Az volt a célja, hogy mindezeket az egyeduralkodó szolgálatába állítsa. Az erkélyre három ajtó vezet. Látható a kikötő. Az éjszaka holdfényben, az Alva mintha nem a vízen, hanem az égen himbálódzna.

Kölcsönpénzből vásároltam hat éve vonatjegyet Kielbe, gondolta, ma Richelieu ágyában alszom. Az újságok szerint Hitler Kielben mondott szónoklatot. Vajon ott volt-e a gyűlésen Schütz doktor?

Cornelius Vanderbilt felkérésére kidolgozta Rosie kisasszony és a kis Barkley napirendjét. Talált angol nyelvű könyveket Richelieu-ról, esténként azokat olvasta.

Mister Hastings, a főkomornyik irányította az inasok hadát.

Naponta kétszer megkérdezte, hogy mindennel elégedett-e. A szobája egyik falán nagy, bekeretezett fényképek voltak. A Vanderbilt família holland eredetű volt. Az egyik felirat szerint az alapító családfő, idősb Cornelius Vanderbilt, 1794. május 17-én született, 1877. január 4-én halt meg. Az angol-amerikai háborúban, 1815-ben hadiszállítással szerzett hatalmas vagyont. 1857-ben már száz hajóból álló kereskedelmi flotta és három vasúti fővonal tulajdonosa volt. Legidősebb fia, William, tovább gyarapította a családi vagyont, a Vasútkirály nevet kapta. Jöttek az utódok, az ifjabb Vanderbiltekből idősb Vanderbiltek lettek.

Két hajó fényképe is függött a falon. Az egyik az Alváé volt.

Egyik este Hastings a szokásos körútján bekopogott, megállt az ajtóban, feltette a szokásos kérdését, ezen az estén hosszabban felejtette tekintetét a másik hajót ábrázoló fényképen.

Talán tudja, Mister Hastings, hogy mi lett a sorsa annak a hajónak? A feliratról látom, hogy szintén Alva volt a neve.

Hastings közelebb lépett. Nem változtatott szolgálatkész, kissé tompa hanghordozásán.

Ha érdekli, Mister Kellermann, annak a hajónak is valóban Alva a neve. Az idősb Mister Vanderbilt felesége, Claire asszony adta a nevet. Háromárbocos, acélszerkezetű, csavargózós volt. A hossza 285 láb. 1886. október 15-én indult az első útjára Henry Morrison kapitány parancsnokságával. 1892. július 26-án ütközött, sűrű ködben. Olyan sérüléseket szenvedett, hogy menthetetlen volt. Az ötvenkét tagú legénységet, igen, mindannyiunkat kimentették, mielőtt a hajó elsüllyedt.

Amikor Hastings a beszámolójában addig érkezett, hogy mindannyiunkat kimentették, megváltozott a tekintete.

Így mondja, *mindannyiunkat*. Ezek szerint...

Valóban. Hajósínasként, tizenhárom évesen, ott voltam a hajón. A család szolgálatában maradtam. A háborúban fedélzetmesterként szolgáltam azon a rombolón, ahol Mister Vanderbilt is szolgálatot teljesített. Ha megengedi, Mister Kellermann, távozom. Előkészítjük az ön holnapi búcsúvacsoráját.

Valóban, Mister Hastings, eljött a búcsú ideje. Lejárt a tartózkodási engedélyem.

Az ezüstteremben terítettünk. Jó éjt.

Érezze jól magát a tisztársaival, mondta Cornelius Vanderbilt a másnap reggeli sétán. Sajnos este nem lehetek itt, legyen ez a séta a mi búcsúnk. Köszönök mindent.

Én köszönök mindent, Mister Vanderbilt.

Remélem, találkozunk még. Amíg lesz Alva, addig lesz rajta mindig beosztása. A jövő elég bizonytalan. Tárgyaltam telefonon jó barátommal, a Cardiffi Központi Kórház igazgatójával. Várni fogja. Ott jó állásra számíthat. A diplomáját is leteheti valamelyik közeli angol intézményben. Mister Hastings ma este mindenről gondoskodni fog. Bízva rá magát! Lesz búcsúceremónia. Ne mosolyogjon a tisztársain.

Megölelték egymást.

Rövidesen indulok, írta Laci bátyának, egy hetet nálatok töltenék Amszterdamban. Aztán végre Budapest!

Este öt személyre terítettek.

Az ezüstterem nem volt a legnagyobb, csak negyven négyzetméteres. A bútorok tizenhetedik századiak, a kilincsek, a velencei tükrök kerete, a falikarok ezüstműből.

Az ablakokkal szemközti falat, mint egy színpadot, eltakarta a dúsan redőzött vörös bársonyfüggöny.

Elsőnek Haig kapitány érkezett. Viselte az egyenruháján valamennyi kitüntetését. A többiek is ünnepélyes léptekkel, mintha szertartásra jönnének. Lawrence, az első tiszt, Martin, a rádiós tiszt, végül Briand, a navigációs tiszt. Kellermann Feri is egyenruhába öltözött.

Azokban a hónapokban, amikor a házitanítói feladatokat látta el, nem hordta a tisztii öltözkését, habár Rosie kijelentette, hogy neki jobban tetszik a váll-lapjaival.

Reggel kilovaglás. Közös reggeli Rosie-val és a kis Barkley-vel. Német nyelvelcke. Délután golf. A közös olvasásra angol, francia, német klasszikusokat választottak. A vacsora már nem volt közös. Barkley lenyelt egy revolvergolyót, amit a rózsalugasban talált, kétszer megrándította a bokáját, Rosie egy alkalommal bogáncsokat rakott Kellermann Feri fürdőnadrágjába, néhányszor beleivott a whiskys poharába, egy alkalommal egyedül lovagolt ki, órákig keresték, bosszúsan tért vissza, amiért nem Kellermann Feri indult a felkutatására.

Hastings körbehordozta ezüstműtálcáján az aperitifet. A tekintete figyelmes is volt, éles is.

Koccintottak.

Kialudtak a csillárok és a falikarok fényei.

Hosszúnak tűnt a várakozás a sötétben.

Kiáltás hangzott.

Kapitány a hajóhídon!

Hastingsé volt a hang, de mintha nagyon messziről egy kölyök kiáltott volna.

Fényben az ezüstterem.

Hastings fehér egyenruhában, tisztii váll-lappal elhúzta a vörös bársonyfüggönnyt, a kapitány elé lépett.

Valamennyien tiszteltegetek.

Jelentést kérek, fedélzetmester, mondta Mister Haig.

Hastings jelentette a létszámot. A veszteséget. A megrongálódott lövegek számát, a hajótest sérüléseit.

Mister Lawrence beszámolt az ellenséges flotta manővereiről. Mister Briand megadta az új koordinátákat. Mister Martin jelentette a rádión érkező utasításokat.

Kellermann Feri a Kapitány intésére előrelépett.

Mindketten tisztelegtek.

Uraim, mondta Mister Haig. A mai ünnepélyes megemlékezésünkön búcsúztatjuk állományunk tagját, Doktor Kellermann törzsorvost.

Medált akasztott Kellermann Feri nyakába.

A Kapitány felolvasta Cornelius Vanderbilt levelét, amelyben a legmelegebben ajánlja Doktor Kellermann a Cardiffi Központi Kórház igazgatójának bizalmába.

A terem elsötétült.

Amikor a csillárok felragyogtak, Hastings a megszokott öltözékében várakozott a terített asztal mellett. Be volt húzva a vörös bársonyfüggöny.

Minden évben megemlékezünk az egykori csata napjáról, mondta Hastings, amikor napirendje szerint este belépett Kellermann Ferihez. Ma az ön búcsúztatása gazdagította a programot. Hatezer halott az egyik, kétezeröt száz a másik oldalon. Eltűnik minden? kérdezheti uram. Nem tűnik el. Az emlékezet, látja, megőrzi a múltat.

Kellermann Feri lehunyja a szemét.

Amikor felnyitja, egyedül áll a szobában. Leveti az egyenruhát. Fehér frottírköntöst vesz fel. Elindul a fürdőszobába. Kopognak. Rosie áll az ajtóban.

Alig bírtam végignézni nevetés nélkül.

Ott volt, kisasszony?

A függönnyt nem húzták el teljesen. Jól megbújtam. Alig bírtam nevetés nélkül. Azt hiszem, számukra ez komoly esemény...

Rosie átkarolta a nyakát, hosszan szájon csókolta. Kellermann Feri próbált szabadulni, de Rosie nem engedte, a nyelvét is a szájába tolta. Gombolni kezdte a blúzáat. Kellermann Feri hátrált, ügyesen visszagombolta a blúzt.

Rosie toporzékolt.

Vegyél feleségül! Nem olyan nagy a korkülönbség. Öt év múlva már észre sem veszik. El akarok menni innen.

Menyasszonyom van, kisasszony.

Mit számít. Szép vagyok. Gazdag leszel.

Reggel utazom, kisasszony. Lejárt a tartózkodási engedélyem.

Visszajöhetsz. Megvárlak.

Késő van. A legjobb volna, ha aludni menne.

De, ugye, jó volt a csók...

Jó volt... jó éjszakát...

Rosie pukedlit csinál. Az ajtónál visszafordul.

Több kérőm is van. Még nem feküdtem le egyikkel sem. Csak hogy tudja, mit szalasztott el.

Kigombolkozik.

A feszülő mellén nincs melltartó.

Nem mozdul meg végre valami a lába között?

Kilibben.

Kellermann Feri bezárja az ajtót.

Kimegy a fürdőszobába. Tusol. Száját mos. A szobában felnyitja a Cornelius Vanderbiltől ajándékba kapott hajóbőröndöt. Először a cipőket, aztán az öltönyöket, a tisztí egyenruhát, a fehérneműt helyezi el. Kis bársonydobozba teszi a váll-lapokat, a medált.

Éjfélre megtelik a bőrönd.

A fényképezőgépet, a képeslapokat, a leveleit az utazótáskájába csomagolja.

Azt a zakóját, nadrágját készíti elő, amelyikben hat éve Kielbe érkezett. Sporting, sildes utazósapka.

Nem kér ébresztést.

Időben ébred.

Hastings hozza tálcán a szokásos reggelit. Máskor valamelyik beosztott inas hozta.

Köszönöm, Mister Hastings.

Jó utat, Mister Kellermann.

A sofőr nyitja a várakozó Cadillac ajtaját.

A német kereskedelmi hajón nem talált ismerőst.

Egy fiatalember a fedélzeten megszólította, megkérdezte, készíthet-e róla néhány felvételt. Lengyel fotóriporter, keresi a jellegzetes arcokat, mondta. És az én arcomon mi jellegzeteset talál? kérdezte Kellermann Feri. Ha nem bántom meg vele, uram, ártatlan a tekintete, fiatalosabb, mondhatnám gyermekibb, nem, ez rossz, javította ki máris magát, naivabb a tekintete, mint ami az életkorából adódna. Elegem van a megtört, kiábrándult arcokból. Szerencsére Amerikában sok frissességgel találkoztam. Ha ön magyar, jól fog festeni a gyűjteményemben. Egy derűs kelet-európai... Nálunk, Lengyelországban az emberek tele vannak aggodalommal.

Visszagondolva az Alva tisztjeire úgy érezte, hogy az ő tekintetükben nem látott derűt. A búcsúvacsorán is fegyelmezetten játszották szerepeiket. Rosie-nak igaza volt, operettszínpad volt az emlékezésük.

Augusztus utolsó napjaiban jártak. A tengeri szellő enyhítette a forróságot. Éjszakánként álmában különböző szobákban, termekben, hajókajütőkben találta magát. Richelieu ágya volt a leginkább kényelmes. A bíboros földig érő lila bársonypalástban ült az íróasztalánál. Emlékiratain dolgozott, IV. Károly síremléke előtt részleteket olvasott fel, karon fogta Cornelius Vanderbiltet, sétált vele a tenger tükreán, amíg csak meg nem érkezett egy német csatahajó. Richelieu nevetett, amikor az ágyúcsöveket rájuk irányították, egyetlen intéssel elsüllyesztette a csatahajót.

A lengyel fotóriporter megkedvelte Kellermann Ferit, kereste a társaságát. Beszédes fickó volt. A varsói egyetem történelem szakán végeztem, de teljesen kiábrándultam a hazám, így mondta, lelkes és tragikus történelméből. Lengyelországot háromszor osztották fel a múltban, mondta, igen, kiábrándul-

tam az ősök tetteire való örökös hivatkozásokból, a fennkölt eszmecseréből, a patetikus, hazafias szólamokból. A tények érdeklik, a megörökíthető arcok, a szemünk előtt végbemenő, így mondta, történelem. Akkor mégiscsak visszatér a historiához, mondta Kellermann Feri. A fotós elgondolkozott, hát valóban. Nem lehet tőle szabadulni.

Egyik este kirakta a kajütje egyszerű szőnyeggel borított padlójára a bátyja és Zsóka leveleit. Dátumjuk szerint sorba rendezte valamennyit. Remélhetően ők is megőrizték a leveleimet, a képeslapokat, a fotókat, gondolta, egyszer majd végignézzük mindent együtt. Érdekes lesz felidézni a kikötőket, a szállodákat, a kaszinókat, a kastélyokat, Casablancát, Madeirát, Fisher Eilandot. Felment a fedélzetre. Néhány utas sétálgatott a holdfényben. Érces hang közölte a megafonban, hogy a kapitány elnézést kér, kénytelen változtatni az útirányon. Sem Cherbourgban, sem Amszterdamban nem köt ki a hajó. A végállomás változatlanul Kiel. Mindent el fognak követni, hogy a Cherbourgba és Amszterdamba jegyet váltók kártérítést kapjanak.

Az utasok nagy része német volt. A négy francia és három holland család sem tiltakozott. Meghúzódtak. Néhány elejtett szavukból Kellermann Feri meghallotta, úgy gondolják, jobb, ha nem követelnek kártérítést.

Látja, uram, nevetett a lengyel fotós, akármi megtörténhet. Nincsenek szabályok, törvények, megállapodások, megszoktam már otthon.

Tehát Kiel, gondolta Kellermann Feri. Amszterdam volt az úti célja, onnan Budapest. Bízott benne, Zsóka kap annyi szabadságot, hogy néhány hétre legalább együtt utazhassanak Cardiffba. Talán az esküvőt is megtarthatják, és akkor Zsóka találhat munkát a közelében. Frau Schütz mosolya is megjelent előtte. Nem kizárt, hogy emlékeznek rá. Kielből vonattal is mehet Amszterdamba. Nem hosszú az út.

Az okmányvizsgálat, poggyászellenőrzés után gyalog indult el a Düstenbrooker Weg felé. A Schlossgartenben most is gyerekek szaladgáltak, mint hat éve. Horogkeresztes zászló mögött rohamcsapat közeledett a Karolinweg felől. A járdán összegyűlt tömeg felemelt karral üdvözölte őket, velük énekeltek az indulójukat.

A Schütz doktor háza előtti sarkon fiatalok gyülekeztek. A bőrröndjével nehezen verekedte át magát a tömegen. Öregember feküdt a járdán. Már mozdulatlan volt. Néhányan még rátapostak. Papírral takarták le a holttestet. Jude felirat volt a papírlapon.

Frau Schütz nyitott ajtót. A nyakába ugrott. Arcon csókolta. Kézen fogta, bevezette a hallba. Kellermann Feri ugyanolyan fürge mozgásúnak találta, mint régen. A mosolya sem változott.

Mindent el kell mesélnie, kedves Franz, ami magával történt. Egyetlen levelet írt csak, azt hittük, elfelejtett bennünket. Emlegettük a szerencséjét. Legyen óvatos a férjével, nem megnyugtató az egészsége, rossz hatással vannak rá az események, s valóban, amikor belépett a Doktor dolgozószobájába, lehunyt szemű öregembert látott a karosszékekben, a derekán körülcsavart takaróval.

Doktor Schütz nem nyitotta ki a szemét, akkor sem, amikor üdvözölte.
Megismertem az ajtón át a hangját. Már amennyire a feleségem engedte szóhoz jutni. Helyezze magát kényelembe.

Frau Schütz megvárta, amíg a Doktor feltápáskodik.

Nem zavarja, kedvesem, hogyha odaát játszom valamit, amíg beszélgetnek?

A Doktor a pohárszekrényhez lépett, konyakot töltött két pohárkába, kocintottak.

Frau Schütz leütötte a zongorabillentyűket.

Schubert, c-moll szonáta.

A Doktor kijelentette, hogy örvend a viszontlátásnak.

Honnan érkezett? Milyen tervei vannak?

Kellermann Feri azt mondta, hogy napokig tudna mesélni az élményeiről.

Mindvégig Herr Vanderbilt szolgálatában volt?

Mindvégig. Amszterdamba indultam volna a bátyámhoz, aztán végre haza, Budapestre, de a hajó nem kötött ki sem Franciaországban, sem Hollandiában.

Ez várható volt.

Szerencsére Kielbe futott be. Így meglátogathattam önöket.

Amíg a kedve és az ideje engedi, szívesen látjuk. A magyarok a barátaink.

Keresek mielőbbi vonatot vagy hajót Amszterdamba.

Tartok tőle, hogy csalódás éri. A vonat-összeköttetés a tegnapi napon megszakadt Hollandiával és Belgiummal. Változik a világ.

Mit ért ezen?

Nem tapasztalt semmi megdöbbenőt az utcán?

Kellermann Feri elmondta, mit látott.

Ezek mindennapos események. Egy rádióadó ma reggel arról adott hírt, hogy a lengyelek átlépték a határt és merényletekre készülnek. Kétkedem. Sokáig gyanútlan voltam. Abban a hitben éltem, hogy rendben van a világ, én meg végezhetem a munkámat. Már akkor sem volt rendben, amikor azt hittem, hogy rendben van.

Kellermann Feri szerette volna elterelni a Doktor figyelmét a gondjairól.

Frau Schütz olyan szépen játssza Schubertet, mint régen.

Meg akar vele nyugtatni... Az utcán könyveket égetnek.

Nem értem... mondta Kellermann Feri.

Én sem, barátom.

Nehézkesen állt fel. Leemelt egy könyvet a polcról.

Heine... látja? Azt mondják, el kell ezt is égetni, mert zsidó... Holnapra remélem kiderül, mi az igazság a lengyelek támadásáról. Fantasztikusak számomra az események, holott ami történik, az a realitás. Jönnek a náci tisztek fogat húzatni. Udvariasak, hálásak, készséggel fizetnek. Az asszisztensem jelentkezett az egyik rohamosztagba. Állandóan a zsidókat szidta. Különösebb szimpátiával nem rendelkezem a zsidók iránt, olyanok nekem, mint a többi német. Sok zsidó páciensem van. Kicsit sokat beszéltem... Örömmel venném, ha maradna.

Örömmel maradnék, de vár a családom és a menyasszonyom. A diplomámat is ideje letennem. Mister Vanderbilt gyönyörű ajánlólevelet adott az egyik angol kórházba.

A Doktor töprengett.

A pácienseimtől tudom, hogy vonattal nem tud már elindulni. Az angol hajók is elhagyták a kikötőt. Éjfélkor indul rakományával az utolsó teherhajó.

A rakparton kettesével járőröznek a rohamosztagosok.

Szeptember első napja Zsóka születésnapja, gondolja Kellermann Feri. Táviratot kellene küldeni.

A posták zárva.

Hús perc múlva indul az angol teherhajó.

Nincsenek érkezők, indulók, csak a járőröket látja.

Igazoltatják.

A fiatal horogkeresztes karszalagos vizsgálja a magyar útlevelet. Mutatja a járőrtársának.

Hová tart, Herr Kellermann?

Doktor Schütz kioktatta, mit válaszoljon.

Nem nehéz a bőrönd, de verejtékezik.

Talán indul hajó Olaszországba, onnan hazajutok Budapestre.

Talán...

A járőrözők tovább haladnak.

Angol zászló a negyedik állásban a teherhajón.

Morajlás. Mintha a tenger mélyéről jönne. A hátszél is hozza a kontinens felől.

Repülők, alacsonyan szállva.

A hajóhoz vezető hídon hátrapillant.

Nem követik a járőrözők.

A fedélzetre lépne, de két matróz elállja az útját.

Mutatja az útlevelét.

Értetlenül nézik, visszaadják. Nem engedik tovább.

Érkezik a fedélzetmester. Sürgeti a matrózokat, húzzák fel az átjárót.

Kellermann Feri követeli, hogy vezessék a kapitány elé.

Érkezik az első tiszt.

Mister Haignek, az Alva kapitányának az üzenetét hoztam a kapitánynak.

Az első tiszt a fedélzetre vezeti.

Felszedik a horgonyokat.

Kellermann Feri megnyugtatja a jól ismert kiáltás.

Kapitány a hajóhídon!

Belepillant Kellermann Feri útlevelébe.

Ön magyar. A magyarok Hitler barátai.

Kellermann Feri elmondja, hogy az Alván teljesített szolgálatot. Angliába igyekszik Mister Haig tudtával és Mister Cornelius Vanderbilt ajánlólevelével.

Mister Haiggel együtt szolgáltam ezerkilencszáztizenhatban, mondja a kapitány.

Jól rögtönöztem, gondolja Kellermann Feri.

Viharos lesz az utunk, Mister Kellermann. Nem csak tengeri viharra számíthatunk.

Két német naszád között vezeti ki a hajót a csatornára.

Nincs rá nemzetközi engedélyük, hogy az utunkat állják, de tegnap óta minden megtörténhet.

Levezetik a raktárba.

Bálák, tárolóedények, fémtartályok.

Egyetlen felfüggesztett lámpa világít, de a hajótest ringása olyan erős, hogy kialszik a fény.

Futó lábak dobogása.

Feltolja a csapóajtót. Felmegy.

A hullámok átcsapnak a fedélzeten.

Német repülőraj száll felettük.

A kapitány átvette a kormányt.

A rádiós tiszt a korlátba kapaszkodva jelent.

A rajból kiválik egy gép, köröz a hajó felett.

Egyszer Mister Haig azt mondta, tudja Doktor, aki egyszer már ott járt...

Elkezdődött, mondja a kapitány.